

Smaalighed, hvormed man ogsaa mangel Gang i jødiske Krese — dels af Frygtagtighed, dels af Skinsyge — misbilligede Nathans Optræden og i Bedømmelsen af hans Person heftede sig ved den Slags — ganske vist komiske — Smaaskrøbeligheder, der saa hyppig følger Aandens kronede Storheder og ligesom smaa, bjældeklingende Narre-Pager bærer Slæbet paa det kongelige Purpur.

Per, der havde ladet sig skuffe af Hr. Israels uanselige Ydre, og som forresten heller ikke sad inde med de fornødne Forudsætninger for Forstaaelsen af hans Værd, havde altid behandlet ham ganske overlegent. Ikke destomindre havde den lille Mand bestandig vist ham megen Deltagelse og altid været en opmærksom Tilhører, naar Per efter Middagen fik Tungen løst og paa sin højmelte og foredragsagtige Maade udviklede sine Fremtidsideer. Heller ikke nu havde Per opholdt sig længe i Stuen, før Hr. Israel stilfærdigt nærmede sig ham og indledte en Samtale med ham om hans Studier.

Jakobe havde endnu ikke ladet sig se. Hun opholdt sig paa sit Værelse og viste sig først, da de fleste af Gæsterne var gaaet. Hun havde ikke villet udsætte sig for frittende Blikke, maaske endog for nærgaaende Spørgsmaal af Folk, der gik og ventede paa hendes Forlovelse med Eybert, — saa meget mindre, som det afgørende Ord i dette Forhold endnu slet ikke var bleven sagt.

Det var hende selv, som havde afværget det endelige Spørgsmaal fra Eyberts Side. Hun ønskede at udskyde Afgørelsen, indtil Per var rejst. Med Skamfuldhed maatte hun tilstaa for sig selv, at han i nogen Tid havde beskæftiget hende mere, end det var tilladeligt i et Øjeblik, da hun stod i Begreb med at bortgive sig til en anden. Hun havde i de sidste søvnløse Nætter maattet gøre Vold paa sig for ikke at tænke paa ham, men hun var overbevist om, at fra den samme Dag, hun vidste ham borte, vilde det være forbi med det nedværdigende Herredømme, han havde faaet over hendes Fantasi.

Idet hun nu fik Øje paa ham i hans nye Dragt, krøb hun uvilkaarligt lidt sammen. Det viljespændte, forskende Blik, hvormed han straks iagttog hende, vakte en Anelse hos hende om den Beslutning, hvormed han var kommen. I Begyndelsen undgik hun derfor at komme i Nærheden af ham; men da hun indsaar, at hun dog næppe vilde slippe for hans Frieri,